

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοστολήν, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ. (τέλος). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (τέλος). — ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ, ρωτικὸν διήγημα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀῤῥξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ἀ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χαρτον καὶ ὥριον χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σετοπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ».

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Ἀ' Τόμον (3^η περίοδος) τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6. τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐδὲς ἄρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαὶ, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέρου τοῦ ἔθνους λόγοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστᾶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Τέλος]

ΚΕ'

Ἐξ μῆνας βραδύτερον ὁ φοβερός καὶ ἀπαίσσιος ἐκεῖνος χειμὼν εἶχε παρέλθει.

Μόλις ὁ πόλεμος ἐπερατώθη καὶ ὁ καιρὸς μετεβλήθη ἀποτόμως. Θερμοκρασία γλυκεῖα καὶ γόνιμος περιέβαλλε τὴν γῆν διὰ μανδύου πρασίνου ἀνθέων καὶ χόρτων, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἔχνη τῶν ζέων.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου τὰ ἐρείπια τοῦ Σεβὰν ἀφῆρέθησαν καὶ οἱ γεωργοὶ ἐκάλυψαν διὰ φυτειῶν τὴν θέσιν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ πύργος μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν κτιρίων τῆς ἀρχαίας καὶ ἀπερᾶντου ἐκείνης οἰκοδομῆς δὲν ἔμεινε πλέον εἰμὴ ἡ σκιὰς, ἡ κατοικουμένη ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Λαβράνης.

Ὡς ἐκ τῆς θέσεως, εἰς ἣν εὗρίσκετο, ὀλίγον ἄνωθεν τῆς κοιλάδος πρὸς τὰ πλάγια τῶν λόφων, ἀπέφυγε τὴν καταστροφὴν. Ἡ σκιὰς αὕτη, τυχαίως κατασκευασθεῖσα, ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία εἰς τοὺς Φαρζεάς, οἵτινες οὐδὲν μετέβαλλον τοῦ ἀγροτικοῦ βίου των.

Ἐμείναν ἐκεῖ μετὰ τῆς θυγατρὸς των, κατασταθείσης μαρκησίας δὲ Τανναί-Κουλάνζ, καὶ τοῦ υἱοῦ της, δν ὁ κόμης Σουβραί, ὁ κηδεμὼν του, ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ σχεδὸν καθ' ἑκάστην.

Ἡ Σολάνζη ἐζήτησεν ὡς χάριν παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου Σουβραί, νὰ διευθύνῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἴκου δὲ Τανναί, τοῦ ὁποίου μόνος κληρονόμος ἦδη ἦτο τὸ βρέφος ἐκεῖνο, ἀγνοοῦν τὸ ἀναμείνον αὐτὸ μέλλον.

Ὁ οἶκος τῆς νέας μαρκησίας ἦτο ἐκτι-

σμένος ἐν εἵδει καλύβης καὶ ἐν μέσῳ ὠραιστατοῦ κήπου.

Ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραί, ὅστις ἠρέσκετο εἰς τὰ κτίρια, ὅπως ἔλεγεν ἄλλοτε, μετεμόρφωσε τὴν κατοικίαν τοῦ φύλακος, διαφυλάξας πάντοτε τὴν ἀγροτικὴν αὐτῆς ὄψιν. Οἱ σταῦλοι καὶ τὰ βουστάσια μετεβλήθησαν εἰς αἰθούσας. Οἱ κηπουροὶ τὰς περιέβαλον δι' ἀνθέων, οἱ τοῖχοι αὐτῶν ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ τῶν παντοειδῶν ἐκείνων ἀνθέων.

Ἐν συνόλῳ καὶ πρίγκιψ διαβαίωνν ἡ ἀποπλανηθεὶς κατὰ τὴν θήραν, ἤθελε κατοικήσει ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ καιρὸν εὐχαρίστως.

Ὁ Φαρζεάς ἔζη ὅπως συνήθως.

Ἀπῆρχετο εἰς τὰ δάση, τὸ ὅπλον ἐπ' ὧμου ἔχων καὶ τὸν κύνα μεταξὺ τῶν ποδῶν του, ὡς εἰ εἶχε πάντοτε τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, καὶ ὡς εἰ μὴ ἐδικαιούτο εἰσοδημάτων, ἅτινα οὔτε κἂν ἐσκέπτετο.

Μόνον δὲ ἤρχετο συχνότερα ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ πλείοντερον χρόνον, ὅπως ἀγρυπνῇ ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του.

Αἱ συγκινήσεις τῆς νέας γυναικὸς ὑπῆρξαν ἰσχυραὶ εἰς ἄκρον, μετὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου· τρομερὸς πυρετὸς τὴν κατέλαβε καὶ ἐκοράτησεν αὐτὴν ἐπὶ δύο μῆνας μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἡ Καταλίνα καὶ ἡ Ἀμώνη δὲν ἐμακρύνοντο τοῦ προσκεφαλαίου αὐτῆς. Ἐκεῖ διήρχοντο νυχθημερόν· ἀφ' ὅτου ἀπώλεσε τὸν σύζυγόν της, ἡ Σιμώνη οὐδὲν ἄλλο φίλτρον τῇ ἔμενε, καὶ μετέφερεν εἰς τὴν Σολάνζην πᾶσαν τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῆς· δὲν ἐχωρίσθη πλέον· ἡ νέα γυνὴ οὔτε κἂν ἐσκέπτετο τοιοῦτόν τι. Ὁ δεσμὸς αὐτῶν οὔτε λόγων οὔτε παραστάσεων εἶχεν ἀνάγκην. Ἡ Σολάνζη ἐγνωρίζεν, ὅτι ἡ Σιμώνη τῇ ἀνῆκεν, ὅτι θὰ ἐφονεύετο πρὸς χάριν της καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐφυλάσσετο ὑπὸ τῶν δυσκόλων ἀπατρημένων ὀφθαλμῶν τῆς Ἀμώνης. Ἦτο λοιπὸν εὐδαίμων διὰ τὴν συνοικίαν ταύτην, ἥτις τῇ ἐφαίνετο φυσικωτάτη καὶ ἦτο τῷ ὄντι τοιαύτη. Ἐπὶ τέλους ἡ χήρα τοῦ σιδηρουργοῦ τὴν εἶχε κατὰ τὴν ἀσθένειάν της ἐπιμεληθῇ διὰ τοιούτων προσπαθειῶν καὶ

ἐπιτηδειότητος, ὥστε ὁ δεσμός, ὅστις τοὺς συνήνου, κατέστη στενωτέρως.

Κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἡ νεότης ὑπερίσχυσε τῆς νόσου.

Ὁ ἰατρός ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ Σολάνζη εἶναι μὲν ἐκτός κινδύνου, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἔτι πολὺ ἀδύνατος.

Ἦτο ἡ τελευταία Κυριακὴ τοῦ Ἰουνίου· ἡ δευτέρα μετὰ μεσημβρίαν ἐπλησίαζεν.

Ἡ ἡμέρα ἦτο γλυκυτάτη.

Τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ κήπου, ὅσα δηλαδὴ ἐσώθησαν τοῦ καταποντισμοῦ, ἔφερον τὸ θερινὸν στόλισμα τῶν φύλλων. Ἦτο ἀρμονικὸν σύνολον φυλλώματος, μεθ' οὗ πάντα τὰ πράσινα χρώματα, συνηνοῦντο ἐν χαριέσει ἀρμονίᾳ.

Οἱ Σουβραί, κατασταθέντες ὡς ἐκ τῆς θελήσεως τῆς μαρκησίας κύριοι τοῦ κτήματος καὶ πάσης τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας, διετήρησαν τοὺς ἀρχαίους ὑπηρετάς, ἐξαίρεσι τῶν ἀχρήστων δι' ἐν μικρὸν βρέφος.

Μόνος ὁ γέρω-Μπροδὲν διετηρήθη ἐν τῇ θέσει του, εἰς ἰδιαίτερον σταῦλον κατασκευασθέντα ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν τοῦτόπου.

Ἀπὸν τὸ προσωπικόν, κηπουροὶ καὶ φύλακες κατέκουν ἐν μικροῖς οἰκίμασιν, ἐν τοῖς πέριξ, ἐν τῷ Ἐλάφῳ-Περάματι καὶ ἀλλαχοῦ.

Νέα γυνὴ ὠχροτάτη, φέρουσα πρωῒνὸν ἔνδυμα ἐκ μέλανος κασμιρίου, κατήρχετο τὰς τέσσαρας βαθμίδας τοῦ περιπτέρου, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐτέρας γυναικός, ὑψηλῆς καὶ ἰσχυρῆς, μὲ κόμην ὑπόλευκον, ἐνδεδυμένης ἐπίσης μελανᾷ.

Ἡ νεωτέρα ἦτο ἡ Σολάνζη, σχεδὸν ἀγνώριστος καταστᾶσα, πάντοτε ὅμως ὠραία, ἴσως μάλιστα καὶ ὠραιότερα, ἀλλ' ἰσχνὴ καὶ ἀσθενική, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς νόσου, ἣν ὑπέστη.

Ἐβάδιζε μετὰ κόπου.

Μέλας κύκλος περιέβαλλε τοὺς ὠραίους βαθυκύανους ὀφθαλμούς της, ἡμικλείστους, ὡσκει προσεβάλλοντο καὶ ἐθαμβοῦντο ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ φωτός τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἐτέρα ἦτο ἡ Σιμώνη, ἀλλὰ μεταμορφωθεῖσα.

Ἦτο πάντοτε βιαία καὶ ἐνεργητική, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς ἐλεπτύνθησαν ἐκ τῆς νέας ζωῆς, ἣν διήγαγε καὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς συνηθείας τῆς νεότητος αὐτῆς, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δηλαδὴ, καθ' ἣν ὑπηρετεῖ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ματινίου.

— Ἐ, λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὴ βοηθοῦσα τὴν ἀναρρωνούσαν· νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἐδράνου πλησίον ἀνθοδέσμης ἐκ βερβένης καὶ ρόδων.

Ἡ Σολάνζη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀπειλὴ καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἡλικίαν ἀλτίνα, ἀλλὰ πράγματι ὅπως σπογγίσῃ διαφεύγον δάκρυ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διετὲς παιδίον ἐνηγκαλίσθη τοὺς πόδας αὐτῆς, ὅπως διαφύγῃ τὰς θωπείας θηρευτικοῦ κυνός, ὅστις ἔτρεχε κατόπιν του. Τὸ παιδίον τὴν

παρετῆρει διὰ τοῦ ὠραίου βλέμματός του, τοῦ ἀθῶου καὶ ἡδέος, ψιθυρίζον τρυφερὰς λέξεις συγκεχυμένας καὶ μελωδικάς, ὡς τὸ κελαδῆμα πτηνοῦ.

Ἡ Σιμώνη τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός του, ἥτις ἀνελύθη εἰς λυγμούς καὶ τὸ ἐκάλυψε διὰ δακρύων καὶ φιλημάτων.

Ἰππεὺς τις ἐφάνη τότε κατὰ τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Σεβάν καὶ τὸ χωρίον καὶ διηυθύνθη καλπάζων πρὸς τὴν σκιάδα τῶν Φαρζεάς.

Ὅταν ἔφθασε πρὸ τῶν δύο γυναικῶν καὶ τοῦ παιδίου, τὸ ἀνδρικόν του πρόσωπον ἀνέλαμψεν ἐξ ἀγαθοῦ μειδιάματος.

— Κλαίετε, λοιπόν, εἶπε, δὲν θέλετε νὰ ἱατρευθῆτε; Ἐπειτα ἰδοὺ μένετε ἔξω· ὁ ἥλιος θὰ σᾶς δυναμώσῃ.

— Ἀλλοίμονον! ἐπιθύρῃσεν ἡ νέα γυνή.

Ὁ ἱππεὺς εἶχεν ἀφιππεύσει καὶ ἔρριπτε τοὺς χαλινούς εἰς τὸν γέρω-Μπροδὲν, ὅστις ἔσπευσε πρὸς αὐτόν.

— Τότε, εἶπεν ὁ ἱπποκόμος, ὅλοι ἀναλαμβάνετε· καὶ τὸ χέρι σου, κύριε κόμη;

— Δὲν ἔχει τίποτε, μόνον ὀλίγην ἀδυναμίαν ἀκόμη αἰσθάνομαι.

Καὶ χαμηλοφώνως στρεφόμενος πρὸς τὴν Σολάνζην:

— Ὅλα περνοῦν, εἶπε, καὶ ὅλα ἐξαλείφονται.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδρας ἀπέναντι τῆς ἀσθενούς.

— Ἐπεράσαμεν σκληρὰς ἡμέρας, τῇ εἶπεν, ἀλλὰ παρήλθον· τὰ πάντα σκεπάζουν τὰ ἐρείπια, καὶ ἡ λήθη θὰ σκεπᾶσῃ τὸ παρελθόν, τὸ δὲ μέλλον θὰ σὲ παρηγορήσῃ.

Καὶ ἰδείνυε τὸ παιδίον εἰς τὴν μητέρα του.

— Εἶπον ὅτι θὰ τὸν καταστήσωμεν ἄνδρα, ὁ Οὐγος καὶ ἐγώ, καὶ θὰ φυλάξωμεν τὸν λόγον μας. Ὁ Οὐγος δὲν θέλει νὰ νυμφευθῇ. Ἐγὼ ζῶ δι' ἀναμνήσεων· θὰ τὸ ἔχωμεν ὡς τέκνον μας.

Καὶ ἔλαβε τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν εἰς τὰ γόνατά του.

Τὸ παιδίον τὸν περιέβαλλε διὰ τῶν μικρῶν βραχιόνων του καὶ τῷ ἐμειδιάσεν, ὡς μειδιᾷ πρὸς ἐκείνους παρ' ὧν αἰσθάνονται ὅτι ἀληθῶς ἀγαπῶνται.

— Ὡς πρὸς σέ, εἶπεν ὁ κόμης, σὺ πρέπει νὰ βαδίσῃς εὐθέως. Οἱ πατέρες σου δὲν θὰ σ' ἐπιπλήξωσι· καὶ θὰ γίνῃς ὁ προσφιλέστερος ἄνθρωπος τοῦ Μορβάν· θ' ἀποκριθῶμεν ἡμεῖς διὰ τοῦτο.

Τὸ ἀπέθεσε κατὰ γῆς καὶ ἤρξατο ὁμιλῶν περὶ τοῦ χωρίου καὶ τῶν σχεδίων τοῦ Οὐγού.

Ἀπαντες οἱ ξυλουργοὶ τῶν πέριξ εἰργάζοντο εἰς τὸ Σεβάν· αἱ οἰκίαι ἐξήρχοντο ἐκ τῆς γῆς ὡς διὰ μαγείας, ὁ γέρων Σαδουίνος εὐρίσκειτο παντοῦ καὶ ἡγρῶναι ἐπὶ πάντων· παρήτησε τὰς υποθέσεις του καὶ ἔμενε παρὰ τοῖς Τρεμόρ, εἰς οὓς παρεχώρησε καὶ τὴν μεγάλην περιουσίαν του. Χάρης εἰς αὐτὸν τὸ Πριερε ἀνοικοδομήθη καὶ ἐμεγεθύνθη, κατασταθὲν ἀληθῆς διαμονὴ εὐγενῶν.

Ὁμιλῶν παρετῆρει λοξῶς τὴν Σολάν-

ζην, ἥτις, ὅτε προσεφέρθη τῶν Τρεμόρ τὸ ὄνομα, κατέστη ὠχρότερα.

Καὶ ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀτόμου προστιθεμένη εἰς τὴν τοῦ δημάρχου, ἀπέφερε πλέον τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ὅπερ ἦτο ἀρκετὰ καλὴ περιουσία διὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Καὶ συνωμίλησεν ἀκόμη διὰ μακρῶν διὰ τῆς συνήθους εἰλικρινείας καὶ ἀγαθότητός του.

Ὁμίλησε περὶ τοῦ κρηπιδώματος τῆς λίμνης καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Οὐγος ἐσκόπει νὰ τὸ κατασκευάσῃ ἐκ νέου χάριν τῆς ξυλεύσεως τῶν δασῶν.

Οὗτος εἶχεν ἐπὶ μακρὸν διστάσει, διότι θὰ ἐστοίχιζε πολὺ, ἀλλ' ἐπρόσθεσε θέτων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, ὅπερ δὲν τὸν ἐγκατελίμπανεν:

— Θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ συνάξωμεν οἰκονομίας ἕως ὅτου μεγαλώσῃ.

Προσέφερε τὸν βραχίονα αὐτοῦ εἰς τὴν Σολάνζην καὶ περιεπάτησεν ὀλίγον μετ' αὐτῆς.

— Ἡ κατοικία σου, τῇ εἶπε, ὁμοιάζει μὲ τὴν κατοικίαν χωρικοῦ ἐφημερίου, καὶ διὰ μαρκησίαν τόσῳ πλούσιαν οἶκ εἶσαι εἶναι πολὺ μετρία. Ὅταν οἱ πτωχοὶ τοῦ Σεβάν στεγασθῶσι θὰ σκεφθῶμεν διὰ σᾶς.

Ἡ Σολάνζη ἐμειδίασε θλιβερώς.

— Ὁ πατήρ μου ἀρέσκειται εἰς αὐτὴν, ἀπήντησεν ἡ Σολάνζη, ἐκείνος ἤθελε νὰ μένῃ εἰς τὸ Ἐλάφον - Πέραμα. Ἦτο ὅμως μικρὰ δι' ἡμᾶς· ἐδῶ εἴμεθα μετὰ τῆς πρασιναδὸς καὶ τῶν ἀνθέων, ἡ φιλοδοξία μου δὲν ἐκτείνεται περισσότερον.

Περὶ τὴν τετάρτην ἐχωρίσθησαν, χωρὶς νὰ προσθέσωσιν ἄλλο τι περὶ τοῦ παρελθόντος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέβαινε τοῦ ἵππου του, ἡ Ἀμώνη τὸν ἐπλησίασε.

— Κύριε δὲ Σουβραί, εἶπεν, ἤθελα μίαν στιγμὴν νὰ σᾶς εἶπω κάτι τι.

— Ἐμέ;

— Σᾶς μάλιστα· θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικόν.

— Καλᾶ. Καὶ πότε θέλεις νὰ μὲ ἴδῃς;

— Αὐρίον, ὅποιανδήποτε ὥραν θελήσεις τε.

— Κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωῒ.

— Καλᾶ· εἰς τὰ ἐρείπια ὅμως τοῦ Παρσεμούς.

— Καὶ διατί ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἐκπλαγείς ὁ Ροβέρτος.

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπω.

Καὶ ἐπρόσθεσε θλιβερώς:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ φοβῶσθε, κύριε δὲ Σουβραί; εἴμεθα λαθροθῆραι, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' εἴμεθα καὶ τίμιοι ἄνθρωποι.

Ὁ κόμης τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα· ἦν ἐκείνη ἐδράξατο.

— Ὁ σύζυγός σου ἦτο γενναῖος, Σιμώνη· καὶ οὐδ' ἐσκέφθη ποσῶς νὰ σὲ προσβάλλω. Λοιπὸν αὐρίον.

ΚΣ'

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ἡ Ἀμώνη εὐρίσκειτο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δάσους τοῦ Σεβάν

καὶ διεσκέλιζε πάροδον πετρώδη, ἥτις βυθίζεται, διὰ τοῦ ὑλοτομουμένου δάσους, ἐλικοειδῶς ὡς ὄφεις, συρόμενος εἰς τοὺς λευμῶνας.

Ζωογόνος ἡλιακῇ ἀκτίς διεπέρα τὸ φύλλωμα.

Ἡ Ἀμώνη ἔνεκ ἀρχαίας ἐξέως, ἐβάδιζε διὰ βήματος ὑπόπτου, ρίπτουσα πέριξ βλέμματα ζωνρότατα.

Ἐνίοτε τὸ βλέμμα της ἤστραπτεν αἰφνιδίως· ἦτο μέρη τινὰ ἐφ' ὧν τὰ θήραμα διέβαινε συνήθως, καὶ ἀνεπόλει τὰς νυκτερινὰς της ἐκδρομὰς διὰ τῶν δασῶν, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σίμωνος τοῦ πανούργου.

Ἐνεθυμείτο τὰς νύκτας ὡς ἐν ὑπαίθρῳ εὐχαρίστως διήρχετο, τὰς ἐκδρομὰς της μετ' ἐκείνου, ὅτε ἐκόμιζον φονευθέντα ἢ συλληφθέντα ἐν τῷ βρόχῳ λαγῶν. Τὴν φυγὴν αὐτῶν κατὰ τὴν προσέγγισιν φύλακος τινος τοῦ γέροντος μαρκησίου, καὶ τὰς πανουργίας, ὅσας μετήρχετο, πρὸς ἀποφυγὴν τούτου.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔστη ὑπὸ μεγάλῃν δρῦν καὶ ἀφῆκε τὴν συνήθη της κραυγὴν τοῦ ὀρνέου.

Καὶ ἐδοκίμασε ἐπὶ στιγμὴν τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὑπερηφάνειαν ἀριστοτέχνου.

Πραγματικὸν ὄρνεον ἐφάνη ἱπτάμενον βραδέως περὶ τὴν δρῦν, ἐλκυσθὲν ὑπὸ τῆς κραυγῆς ἐκείνης καὶ εἶτα ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς.

Ἀλλὰ θλιβερὰ ἀνάμνησις συνέσφιγξε τὴν ψυχὴν τῆς δυστυχοῦς γυναικός. Ὁ Σίμων δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ νὰ τὴν συνοδεύσῃ, αὐτός, ὅστις θὰ ἦτο τόσῳ εὐτυχὴς ἤδη, καθιστάμενος φύλαξ ἀντὶ λαθροθήρας — ὅπερ εἶναι ἡ μεγίστη φιλοδοξία τῶν πτωχῶν χωρικῶν — καὶ θὰ ἔτρεχεν ἐλεύθερος εἰς τὰ δάση ἐκεῖνα, ἐξ ὧν ἄλλοτε ἀπεδιώκετο ὡς ἀλώπηξ.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της καὶ ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ Παρσεμούς.

Τὸ ἐρείπιον ἦτο σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν μετὰ τὴν τελευταίαν της ὁμῶς εἰς αὐτὸ ἐπίσκεψιν της, δύο ἀνοίξεις παρελθούσαι, εἶχον καλύψει αὐτὸ δι' ἀκανθῶν καὶ θάμνων, ἐκαλύπτετο δὲ ὑπὸ τῶν βρύων καὶ τῆς πτέριδος.

Μικρὸν δάσος κατέστησε τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἀδιάρκτον, καὶ ὁ διερχόμενος ἐκεῖθεν οὔτε ἤθελε κἄν ὑπωπτευθεῖ τὴν ὑπαρξίν του.

Ἡ Ἀμώνη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βρυοκαλύπτου λόφου, ἐν ᾧ καὶ ὁ Λαβράνης εἶχε καθίσει κατὰ τὴν ἀπαισίαν νύκτα, ἣν ὁ ἀτυχὴς Σίμων δὲν ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ.

Σχεδὸν συγχρόνως ἤκουσε ἵππον, τυπτοντα διὰ τῶν ποδῶν τοὺς χάλικας τῆς στενωποῦ καὶ ὁ κόμης Σουβραὶ ἐφάνη διὰ τῆς συστάδος τῶν παραφυάδων· ἤρχετο εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν συνέντευξιν.

Ἡ χήρα τοῦ πεταλωτοῦ ἀνεσκήρτησεν.

Ἡ ὁμολογία, ἣν εἶχεν ὑποσχεθῇ, τῇ ἐφάνετο δύσκολος.

Ὁ κόμης ἀφίππευσεν, ἔδρασε ἐκεῖ που τὸν ἵππον του καὶ ἐπερίμενεν, ἀρκούντως τεταραγμένος, παρατηρῶν τὴν δύσκολον θέσιν εἰς ἣν εὕρισκετο ἡ Ἀμώνη.

— Κύριε Σουβραὶ, ἤρξατο ἐκείνη λέγουσα, ἡξέυρεις διατὶ ὁ Σίμων ἀπέθανε;

— Ἀπὸ ἡρωϊσμοῦ, ἐκτελέσας τὸ καθήκον του.

— Καὶ ἀπὸ κατὶ ἄλλο ἀκόμῃ, ὁ δυστυχὴς ἦτο ἀνδρείος καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ ἡ συνειδήσίς του δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ αὐτὸ τὸν ἐσκότωσε.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Ὁ Σίμων ἐμίσει ἕνα ἄνθρωπον, ἡ καλλίτερὰ ἐγὼ τὸν ἐμισούσα, διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε.

— Περὶ τοῦ Λαβράνης θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Ναί.

— Ὁ Λαβράνης ἦτο κλέπτης καὶ κατὶ χειρότερον ἀκόμῃ, ἀνχαμφιβόλως.

— Εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ ὅλοι πιστεύουν πῶς ἔφυγε εἰς τὰ ξένα, καὶ ὅτι ἐπῆρε μαζὺ του τὰ χρήματα τοῦ γέροντος μαρκησίου.

— Τὸ ὑπέθεσεν πράγματι!.. Ὁ Λαβράνης δὲν εἶναι τόσῳ μακρὰν.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν;

— Σὲ μία τρύπα εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ Λυκοπούλημα.

— Ὁ κόμης δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ.

— Τίς λοιπόν τὸν ἐφόνευσεν; ἡρώτησεν.

— Ἐγώ, ἐγώ μόνῃ, ἐπεὶ δὲν ἤμπορούσα νὰ τὸν ἰδῶ· ὁ Σίμων ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἐξαιτίας του ἀπὸ τὴν ἀρώστια καὶ τὴν φτώχεια· δὲν ἤμπόρεσα νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν Σίμονα· δὲν τὸν ἐπονοῦσαν καὶ τὸν ἐστραγγάλισα ἐδῶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν πέτρα, εἰς τὴν ὁποίαν κάθομαι.

— Εἶναι φοβερόν!

— Ἐγείνα ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸν μου. Ὅταν ἀγαπῶ πεθαίνω δι' αὐτὸν ποῦ ἀγαπῶ, καὶ ὅταν πάλιν μισῶ, μισῶ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο. Ὁ Σίμων ἦταν ἐκεῖ καὶ μ' ἀφῆκε νὰ ἐνεργήσω. Ἀλλὰ δὲν ἤμπόρεσε νὰ τὸ λησμονήσῃ! καὶ καθε βράδῃ τὸν ἐβλεπε, διὰ τοῦτο παραδόθηκε εἰς τοὺς Πρώσους.

— Καὶ διὰ νὰ σώσῃ τὸν γέρω Τρεμόρ. Ἡ Σιμώνη ἐξαπτομένη διὰ τὸ καλὸν ὡς καὶ διὰ τὸ κακόν, εἶπε τὴν ὑπερφίαλον ταύτην ἀπάντησιν, ὑποδειγμα τῆς τιμιότητός της:

— Ἀφοῦ αὐτὸς ἐκτύπησε τοὺς Πρώσους! εἶπεν ἀπλῶς.

Καὶ διηγῆθη κατόπιν μεθ' ὑπερτάτης ζωνρότητος, διὰ τῆς φαντασίας καὶ τοῦ λόγου παριστώσα τὴν σκηνὴν τῆς συναντήσεώς των μετὰ τοῦ Λαβράνης, μεταφέροντος κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὰ ἐρείπια τὸ κλαπὲν ἀργύριον, τὸν τρόπον του, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐφωράθη ἀπὸ τοὺς Σίμωνας καὶ ἐπὶ τέλους τὴν δολοφονίαν, χωρὶς νὰ δικαιολογῆται οὐδὲ νὰ καλύπτῃ τὸ ἔγκλημα.

Τὸ ὁμολόγει διὰ τῆς ἀποτόμου εἰλικρινείας της.

Αὐτὴν ἤθελεν ἴσως δελεάσει τὸ χρῆμα τὸν Σίμονα ὅμως οὐδέποτε.

— Ὁ θησαυρὸς του εἶναι ἐκεῖ, εἶπε· λάβε τον· σοὶ τὸν χαρίζω, τὸ μυστικόν

νὰ μοῦ φυλάξῃς μόνον, γιὰ ἐνθύμησι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ ἀνδρός μου. Ἐτιμωρήθηκα πολὺ, ἐπειδὴ τὸν ἔχασα. Τώρα, ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἀξία, ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ζήσω κοντὰ εἰς τὴν Σολάνζην καὶ τοῦ παιδιοῦ της.

Καὶ ἔδειξε τὸν λίθον, τὸν καλύπτοντα τὴν ὀπὴν τοῦ σπηλαίου.

Οἱ σωροὶ τοῦ χρυσοῦ ἦσαν τῷ ὄντι ἐκεῖ ἀνέπαφοι, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς ποσότητος, ἣν εἶχεν ἀφαιρέσει χάριν τῆς Σολάνζης.

Ὁ σιδηρουργὸς οὔτε ὀβολὸν εἶχεν ἐγίσει.

— Ἐχεις δίκαιον, Σιμώνη, εἶπεν ὁ κόμης· ὁ σύζυγός σου ἦτο γεμάτος θάρρος καὶ ἡρωϊσμόν.

KZ'

Δεκαπέντε ἔτη παρήλθον, ἀφ' ὅτου ἔλαβον χώραν τὰ συμβάντα ταῦτα.

Ἐὰν πορευθῆτε εἰς Σεβάν, θὰ ἴδῃτε ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου, ὑπερέχον τῶν νέων καὶ κομψῶν οἰκίσκων τῶν σκελετοποιῶν καὶ βουκόλων, οἰκοδόμημα νεόκτιστον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιδεξία χεὶρ ἔχει ἀποδώσει ἐξωτερικὸν κτιρίου τοῦ μεσαιῶνος, σοβαροῦ καὶ ἄκρως καλαισθητοῦ.

Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο εἶνε τὸ Πριερέ, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ τριῶν ἀνδρῶν καὶ τινων ὑπηρετῶν οὐδέποτε ἀλλασσομένων.

Ὁ εἰς αὐτῶν εἶναι ὁ γέρον Τρεμόρ, ὅστις, καὶ τοὶ φθάσας εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας, εἶναι ἐν τούτοις ἀνθηρὰς ὑγείας. Ὁ ἕτερος εἶναι ὁ λατόμος τοῦ Οὐλάνς ὁ μπάμπας Σαδουίνος.

Μετὰ τὴν φοβερὰν ἔκρηξιν τοῦ περιτειχίσματος τῆς λίμνης ἐκωφάθη σχεδὸν τελείως, οὐχ ἦττον ὁμως ἡ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν ἀφαίρει αὐτῷ πῶς τὴν εὐθυμίαν του.

Τάναπαλιν, ἀναπολεῖ μάλιστα μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὑπονόμου του.

Λυπεῖται μόνον, ὅτι ὁ φόν Γκέμπεν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ ὡς ἐκ θαύματος. Ἐπεθύμει νὰ προσφέρῃ καὶ τοῦτον ὀλοκαύτωμα.

Μετὰ τῶν δύο αὐτῶν γερόντων κατοικεῖ ἐπιστάτης οἰκογενειακός, ὅστις διευθύνει, διαχειρίζεται καὶ καλλιεργεῖ τὰ ἀπέραντα κτήματα τῆς οἰκογενείας.

Ὁ ἐπιστάτης οὗτος εἶνε ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, γεροντοπαλλήκαρον, ὅστις δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ νυμφευθῇ.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ δὲν κατοικεῖ πλέον τὸν οἶκον τῶν πατέρων του. Ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Σεβάν, πρὸς μεσημβρίαν, ἄνωθεν τοῦ περιβόλου, αὐξήθηεντος πρὸς τὴν μίαν γωνίαν τοῦ ἄλσους, ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραὶ, ὅστις διευθύνει τὴν περιουσίαν τῶν Ταννακί-Κουλάνζ, ὅπως ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ διευθύνει τὴν τοῦ Πριερέ, ὁ Οὐγὸς, ὁ ἀρχιτέκτων οὗτος τῆς οἰκογενείας, ἔκτισεν οἰκίαν μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ, ρυθμοῦ ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ Π', μετὰ εὐρυχωρῶν καὶ ὠραιότατων παραρτημάτων καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβίβαν τὴν νέαν μαρκησίαν νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ, διάγουσα βίαν ἀνάλογον τῇ θέσει της.

Οἱ Φαρζεὰς ἐτήρησαν τὴν σκιάδα τοῦ Λαβράνης, ὡς ἰδίαν αὐτῶν κατοικίαν.

Ἡ μαρκησία δὲν κατώκησε μόνη εἰς τὸν νέον αὐτὸν πύργον.

Ἀντήλλαξε τὸ ὄνομα αὐτῆς πρὸς τὸ τοῦ Τρεμόρ, ὅπερ προώριστα νὰ φέρῃ ἄλλοτε.

Ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη ἔλαβε χώραν πολλὸν χρόνον μετὰ τὸ δρᾶμα τοῦ ξενῶνος τοῦ «Ἀετοῦ».

Ὁ Ρωμαῖος καταληφθεὶς ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας περιεφέρετο περὶ τὸν κῆπον καὶ συνεχῶς συνήντα τὴν Σολάνζην, ἥς ἡ ἀνάρρωσις διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Καὶ περιεπάτουν ὁμοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωρὶς ν' ἀναφέρωσί τι περὶ τῶν παρελθόντων ἐρωτῶν των.

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1873, ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἀπῆντησεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ μεγάλου δρομίσκου, τοῦ ἄγοντος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Σολάνζη ἦτο ὡχρά.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐβάδιζε σιωπηλὸς πλησίον αὐτῆς.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὰς χεῖρας ἀμφοτέρων καὶ τὰς ἤνωσεν.

Τὸ παιδίον ἔπαιζε δύο βήματα μακρὰν αὐτῶν.

— Ἐγὼ θὰ ἦμαι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν.

Καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, διότι οἱ Σουβραὶ οὐδέποτε ἀθετοῦσι τὸν λόγον αὐτῶν.

Ὁ υἱὸς τοῦ Ὀλιβιέρου δὲ Τανναὶ κατέστη γλυκὺς, σοβαρὸς καὶ ἀγαθός.

Ὁ καλλίτερος αὐτοῦ παιδαγωγὸς εἶναι ὁ κόμης, ὅστις οὐδέποτε τὸν ἐγκαταλείπει.

Ταξιδεύουσιν ὁμοῦ συνεχῶς.

Τὸ τελευταῖον ἔτος ἐπέστρεφον ἀπὸ τινὰ ἐκδρομὴν ἐξ Ἑλβετίας διὰ τοῦ Ζέξ καὶ τοῦ στενοῦ τῆς Φωσίλης.

Εἰς τὸν ξενῶνα τῶν Σερβῶ, πλησίον τῶν στηλῶν, τῶν ἐγεγερθεῖσάν ἀντὶ τάφου τῷ μαρκησίῳ καὶ τῇ Βάνδα, τὸ παιδίον, νεανίας σχεδὸν ἥδη καταστάς, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ κηδεμόνος του λέλων:

— Διατί δὲν μ' ὁμιλεῖς ποτὲ περὶ τοῦ πατρός μου;

— Δὲν εἶναι καιρὸς! Ἀργότερα θὰ μάθῃς τὰ πάντα. Σεβάσθητι τὴν μνήμην του καὶ δέου ἐνίοτε ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ ἐντιμὸς Σερβὸς καὶ ὁ γλυκὺς Ἰωσήφ, ζῶσι διὰ τὸν εἰσοδημάτων των, ὡς ἄσπιοι, ὁ εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ γῆν, ὁ δ' ἕτερος εἰς Βενετιάν, ἥτις θὰ καυχᾶται ὅτι τὸν παρήγαγεν!

Ὁ βαρὼνος Μονταμβέρ συνεφιλιώθη μετὰ τῆς συζύγου του, τρομάξας διὰ τὴν καταστροφὴν, ἥς τὰς ἀφορμὰς ἐμάντευσε.

Κατέστησαν πρότυπον συζύγων.

Ἡ δεσποινὶς Φελισίς εἶναι πρόεδρος πάσης εὐεργετικῆς Ἐταιρείας, ἐν τινὶ πόλει τῆς κεντρικῆς Γαλλίας, ἐνθα καθιστᾷ ἔτι εὐδαίμονα τὸν Ἐπαρχον, ἐν ἁκρᾷ μυστικότητι, καὶ τοὶ ἀποσυρθεῖσαι τῶν ἐργασιῶν, ἀφοῦ ἐπλούτισαν.

Εἰς τὸ Σεβὰν καὶ τὸ Σουβραὶ, οὐδεὶς εἶναι δυστυχής, ἐκτὸς τοῦ κόμητος, ὁστις ἀφιέρωσε τῇ Ἑλένῃ τοῦ λατρεῖαν τρυφερὰν καὶ θρησκευτικὴν.

Ὁ Βρισέ, μετὰ τὸν πόλεμον, παρητήθη τῆς φιλοδοξίας του καὶ ἐπώλησε τὸ κατὰστημά του, ἐξασκεῖ δὲ ἥδη τὴν μαγειρικὴν τέχνην του παρὰ τῷ φίλῳ αὐτοῦ Τρεμόρ. Ὁ μέγας του ἔρωτος, ἡ Ρόζα, κατασταθεῖσα σύζυγός του, εἶνε πάντοτε θαλαμηπόλος, ἀλλὰ τῆς Σολάνζης ἥδη, ἥτις δὲν ἐγκαταλείπει σχεδὸν ποτὲ τὸ Σεβὰν.

Ἡ Ἀμώνη εἶναι ὡς ὁ κύων ἀφοσιωμένη εἰς τοὺς ἀρχαίους προστάτας τῆς, οὐς λατρεῖ, ὡς τοὺς λατρεύουσι πάντες οἱ περὶ τὸν πύργον καὶ εἰς πέντε λευγῶν ἔτι ἀπόστασιν.

Ἡ Καταλίνα καὶ ὁ Φαρζεὰς, οἵτινες τότε μόνον ἀνέκτησαν τὴν ἀρχαίαν ἀγάπην των πρὸς τὴν θυγατέραν αὐτῶν ὅτε ἐνυμφεύθη τὸν Τρεμόρ, γηρασκουσιν ἡσυχῶς.

Ἡ λίμνη τοῦ Σεβὰν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ἡδῶς κατοπτρίζεται ὁ ἥλιος, ὑποστηρικθεῖσα ἐκ νέου διὰ μεγαλοπρεποῦς περιτειχίσματος, ὑπέρκειται μεγαλοπρεπῆς τῆς κατοικίας τῶν οἰκογενειῶν, ὧν ἡ ζωὴ, μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀναστάτῳσιν, κατέστη τόσῳ ἡρεμῶς, ὡς καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς κατὰ τὰς θερινὰς νύκτας.

*Κ.

ΤΕΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΔΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Τέλος]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπιστολὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ἡ ἱστορία τῆς Πεπίτας καὶ τοῦ Λουδοβίκου ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ἐνταῦθα. Ὁ ἐπίλογος οὗτος εἶνε ἐκ ὧς περισσού. Ἀλλ' ὁ κύριος Ἐφημέριος τὸν εἶχε συμπεριλάβει ἐν τῇ δεσμίδι, καὶ ἀφοῦ δὲν τὸν δημοσιεύομεν ὁλόκληρον, ἅς δημοσιεύσωμεν τοῦλάχιστον μέρος, ἡ δειγμά τι αὐτοῦ.

Εἰς οὐδένα θὰ μείνῃ βεβαιῶς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ ἡ Πεπίτα, νυμφευθέντες ἐξ ἔρωτος ἀκαταμαχῆτου, σχεδὸν ὁμήλικες, αὐτὴ μὲν ὠραία, ἐκεῖνος δὲ χαρίεις καὶ εὐρωστος, καὶ ἀμφότεροι πλήρεις ἀγαθότητος καὶ εὐλικρινείας, ἔζησαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, γεύόμενοι τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εἰρήνης, καθ' ὅσον ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολαύσῃ τις αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὅποιον γενικῶς θεωρεῖται παρὰ τοῦ κόσμου ὡς συνήθης συνέπεια τῶν τοιούτων διηγήσεων, θέλει μεταβληθῇ εἰς βεβαιότητα ὅταν ἀναγνώσῃ τις τὸν παρόντα ἐπίλογον.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁ ἐπίλογος οὗτος δίδει καὶ μερικὰς πληροφορίας ἐπὶ τινῶν δευτερευόντων προσώπων, ἀναφαινομένων ἐν τῇ διηγῇ ταύτῃ, καὶ ὧν ἡ τύχη δυνατὸν νὰ ἐκινήσῃ πως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Συνίσταται δὲ ὁ ἐπίλογος ἐκ φακέλλου ἐπιστολῶν διευθυνομένων παρὰ τοῦ δὸν Πέτρου δὲ Βάργας πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸν κύριον Ἐφημέριον, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐπέκεινα, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη κατόπιν.

Παραλείποντες τὰς ἡμερομηνίας, καὶ ἀκολουθοῦντες μόνον χρονολογικὴν τινὰ τάξιν, θέλωμεν μεταφέρει ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ καὶ βραχέα ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τούτων, χωρὶς νὰ ἐπιφέρωμεν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν.

* *

Ὁ Λουδοβίκος τρέφει τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, ἀνευ τῶν συνεργειῶν τῆς ὁποίας δὲν ἤθελε ἀποκτήσει τὴν Πεπίταν. Ἀλλ' ἡ γυνὴ αὕτη, συνένοχος ἐν τῷ μοναδικῷ ἀμαρτήματι εἰς ὅπερ αὐτὴ τε καὶ ἡ Πεπίτα ὑπέπεσαν, καὶ τόσον οἰκεία παρὰ τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ καὶ τόσον καλῶς γνωρίζουσα τὰ πάντα, δὲν ἠδύνατο, ἢ νὰ ἐμπλέκῃ αὐτοὺς εἰς δύσκολον θέσιν. Ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῆς ὁ Λουδοβίκος, εὐεργετῶν συνάμα αὐτήν, τὴν παρεκάλεσε νὰ συζήσῃ ἐκ νέου μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τοῦ ὁποίου τὴν καθημερινὴν κραυγὰν καὶ μέθην δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ ὑπομένῃ. Ὁ υἱὸς τοῦ μαστρο-Κενθία ὑπεσχέθη νὰ μὴ μεθύσῃ σχεδὸν ποτὲ εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε καὶ νὰ εἴπῃ τὸ ποιεῖ αὐτὸ καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον. Ἐμπιστευθεῖσα μόλα ταῦτα εἰς τὴν ἡμιπόσχουσιν ταύτην ἡ Ἀντωνία, συνήψεσε νὰ ἐπανεέλθῃ ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην. Ἀπαξ συνευθέντων τῶν δύο τούτων συζύγων, ὁ Λουδοβίκος ἐθεώρησε κατὰλληλον τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον πρὸς θεραπείαν τῆς μέθης τοῦ υἱοῦ τοῦ μαστρο-Κενθία, διότι ἀκούσας διαβεβαιούμενον ὡς ἀληθὲς τὸ ὅτι ὁ ζαχαροπλάστης ἀποστρέφεται τὰ γλυκύσματα, συνήγαγεν ἐκ τούτου ὅτι καὶ οἱ οἰνοπῶλαι πρέπει νὰ μισῶσι τὸν οἶνον καὶ τὴν ρακίην, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέστειλε τὴν Ἀντωνίαν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἐνθα τοῖς ἔδρυσεν δι' ἐξόδων του μεγαλοπρεπὲς οἰνοπωλεῖον. Ἀμφότεροι ζῶσιν ἐκεῖ εὐχарιστημένοι. Προσεῖλκυσαν τὴν ἐμπιστοσύνην πολλῶν ἐμπόρων, καὶ ἴσως καὶ θὰ πλουτίσωσιν. Ἐκεῖνος μεθ' ἑνὸς ἀκόμῃ ἐνίοτε, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία, ἡ ὁποία εἶνε ρωμαλεότερα αὐτοῦ, συνεθίζει κάποτε κάποτε, νὰ τὸν καταχειρίρῃ καὶ ὅπως τὸν διορθώσῃ εἰ δυνατὸν ἐντελῶς.

* *

Ὁ Κουρρέτος ἐπιθυμῶν νὰ μιμηθῇ τὸν ἐξ ἀδελφόν του, τὸν ὅποιον καθ' ἑκάστην